

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA GENERALNA

Do druku nr 3426

Warszawa, dnia 22.10 2010 r.

PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO

PG VII G 023/102/10

SEKRETARIAT SZEFA KS
WPŁYNEŁO

dnia 22.10 2010 r.

(podpis)

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze

Odpowiadając na pismo z dnia 30 września 2010 r. nr GMS-WP-183-160/10, przy którym przekazano komisyjny projekt ustawy o broni i amunicji, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

W uzasadnieniu przedłożonego do oceny projektu zaakcentowano konieczność zmiany przepisów regulujących dostęp do broni, wynikającą z dostosowania polskiego prawa do wymogów *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (2008/51/WE) z dnia 21 maja 2008 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni* (Dz. Urz. UE L 179 z dn. 8.07.2008 r.) Dodatkowo autorzy projektu, jako cel nowelizacji wskazali potrzebę zapewnienia w Polsce możliwie szerokiego, aczkolwiek ściśle kontrolowanego, dostępu obywateli do broni, jako gwarancji poszanowania swobód obywatelskich oraz ważnego elementu zapewnienia bezpieczeństwa państwa. Projektowane regulacje mają zastąpić przepisy obecnie obowiązującej *ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji* (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525. z późn. zm.).

Ustosunkowując się do deklarowanych celów podjętej inicjatywy legislacyjnej, za dyskusyjny należy uznać pogląd, jakoby zakres dostępu obywateli do broni pozostawał w związku z gwarancjami poszanowania swobód obywatelskich. Zauważyć także wypada, iż dostęp do broni, jako sposób zapewnienia obronności

państwa, nie może być regulowany przepisami ustawy, która wyłącza stosowanie jej przepisów do organów mających w zakresie działania zapewnienie bezpieczeństwa zewnętrznego i wewnętrznego państwa (art. 2 *projektu*). Podkreślić należy, iż wspomniana powyżej *dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (2008/51/WE)* dotyczy zasad kontroli nabywania i posiadania broni palnej oraz jej ewidencjonowania, nie zawiera natomiast postanowień, które obligowałyby Polskę do liberalizacji aktualnie obowiązujących w tym zakresie przepisów.

Zauważenia wymaga, iż regulacje zawarte w *projekcie* odnoszą się wyłącznie do broni palnej i amunicji, pozostawiając poza zakresem regulacji dostęp do przedmiotów niebezpiecznych takich jak: narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu, broń biała, broń cięciwowa w postaci kuszy i inne, traktowanych obecnie jako broń w rozumieniu art. 4 ust 1 przywołanej powyżej *ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji*. Z uzasadnienia *projektu* nie wynika, czy taki był zamiar jego autorów, a wspomnieć wypada, iż konsekwencją wejścia w życie ustawy w proponowanym kształcie będzie zarówno ustanie obowiązku rejestracji takich przedmiotów, jak i dekryminalizacja ich posiadania.

Projektowany przepis art. 44 typizuje jako wykroczenia czyny polegające na niedopełnieniu obowiązków przy postępowaniu z bronią. Konstruując przepisy karne projektodawca zastosował technikę legislacyjną polegającą na dopełnieniu normy odesłaniem do innego przepisu tej samej ustawy. Wskazać należy, iż zgodnie z § 75 ust. 2 *załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”* (Dz. U. Nr 100, poz. 908), taka technika jest dopuszczalna tylko w przypadku, gdy bezprawność czynu polega na naruszeniu nakazów albo zakazów wyraźnie sformułowanych w innych przepisach tej samej ustawy albo postanowieniach umów międzynarodowych ratyfikowanych za zgodą wyrażoną w ustawie.

Tymczasem w art. 20 *projektu*, do którego treści odsyła art. 44 pkt 1, nie określono zakazów lub nakazów dotyczących przenoszenia broni lecz cechy prawne dokumentów w postaci poszczególnych rodzajów upoważniających do posiadania broni. Powołany zaś w tym przepisie karnym art. 43 *projektowanej ustawy* stanowi o

cofnięciu uprawnień do posiadania broni, dlatego też jego znaczenie dla określenia znamion wykroczenia jest nieczytelne. Jeżeli intencją projektodawców była kryminalizacja jako wykroczenia zachowania polegającego na przenoszeniu broni na posiadanie której uprawnienie zostało cofnięte, to zakres tej kryminalizacji – w odniesieniu do broni palnej – zostanie wchłonięty przez przepis art. 263 § 2 k.k., natomiast inne przedmioty, jak już zaznaczono wcześniej, w rozumieniu *projektu* nie mogą być traktowane jako broń.

Dodatkowo należy też wskazać, że konstrukcja projektowanego art. 44 przesądza, iż tylko łączne „uchybiecie zasadom” określonym w powołanych przepisach wyczerpie znamiona wykroczenia.

Zastanawiający jest zakres kryminalizacji w przepisie art. 44 pkt 5, w myśl którego wykroczeniem będzie użycie broni w obronie własnej (np. we własnym domu), co stanowi konsekwencję określenia w Rozdziale 6 *projektu* sytuacji i miejsc, w których jest dopuszczalne użycie broni. Skoro w uzasadnieniu *projektu* wskazano na względy bezpieczeństwa, jako przemawiające za szerszym dostępem do broni, to sprzeczne z tym celem jest ograniczenie warunków jej użycia do konkretnych miejsc i sytuacji nie obejmujących wszystkich możliwych przypadków obrony bezpieczeństwa.

Na marginesie wspomnieć wypada, że w treści przepisu art. 44 pkt 6 wyraz „granica” powinien występować w liczbie pojedynczej, gdyż w przeciwnym wypadku karalne byłoby dopiero przewiezienie broni przez co najmniej dwie granice. Nadto trzeba zauważyć, że projektodawcy nie przewidzieli penalizacji zachowania polegającego na przewożeniu przez granicę, wbrew zasadom, amunicji.

Przepis art. 44 ust. 2 przewiduje wprowadzenie do systemu prawnego nowego środka karnego w postaci cofnięcia uprawnień do posiadania broni. Co do zasady środki karne powinny być stanowione w ustawach o randze kodeksu, pamiętać bowiem należy, iż do środków karnych odnoszą się dyrektywy dotyczące wymiaru kary, a nadto winien zostać ustanowiony sposób ich wykonania. Powyższe uwagi pozostają aktualne w odniesieniu do przepisu konstruującego nowy środek zapobiegawczy w postaci zawieszenia uprawnień do posiadania broni (art. 45 *projektu*).

Zgodnie z art. 43 *projektu* cofnięcie uprawnień do posiadania broni następuje w trybie decyzji administracyjnej i taki tryb rozstrzygania tej kwestii należy ocenić jako właściwy. Należałoby jednak przepisy te uzupełnić w sposób umożliwiający właściwemu organowi wdrożenie procedury cofnięcia uprawnień.

Tytułem uwag szczegółowych podnieść należy, iż kontrowersje może budzić zaliczenie do „istotnych części broni” (art. 4 ust. 3 *projektu*) także urządzeń przeznaczonych do tłumienia hałasu spowodowanego wystrzałem, potocznie zwanych „tłumikami”. Wydaje się, że z punktu widzenia technicznego urządzenie takie trudno uznać za „istotną część broni”, albowiem nie jest ono niezbędne dla jej funkcjonowania.

Ponownego rozważenia wymaga także kwestia określenia właściwości organów wydających pozwolenie na broń. W art. 11 *projektu* zastrzeżono tę kompetencję dla komendanta powiatowego Policji, właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu ubiegającego się o wydanie pozwolenia. Należałoby się jednak zastanowić, czy podejmowanie decyzji w powyższym zakresie nie powinno pozostać w gestii komendantów wojewódzkich, chociażby z uwagi na funkcjonujące już w jednostkach Policji tego szczebla wyspecjalizowane komórki, zajmujące się omawianymi zagadnieniami.

Z poważaniem

PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO

Marek Jamrogowicz